

7 Ontdekkingen

over de

biecht

Vinny Flynn

uitgeverij
Betsaida
's-Hertogenbosch

Inhoud

Voorwoord	<i>Meer dan een boodschappenlijst</i>	7
Ontdekking 1	<i>Zonde verandert God niet</i>	13
Ontdekking 2	<i>Het gaat niet alleen maar om vergeving</i>	27
Ontdekking 3	<i>Jouw zonde is niet gelijk aan mijn zonde</i>	47
Ontdekking 4	<i>De biecht is nooit echt privé</i>	67
Ontdekking 5	<i>U hebt een nieuw bericht!</i>	89
Ontdekking 6	<i>Nieuwe wijn in nieuwe zakken</i>	107
Ontdekking 7	<i>Je moet je ketenen loslaten!</i>	125
Nawoord	<i>Laat je olie verversen!</i>	157
Extra ontdekking	<i>Vergeet het voorgerecht niet!</i>	171
Akte van berouw		181

Voorwoord

Meer dan een boodschappenlijst

‘Laten we met vreugde en vertrouwen dit sacrament herontdekken.’

H. paus Johannes Paulus II

Laten we beginnen met eerlijk te zijn. Ik vond biechten nooit een leuke activiteit op zaterdagmiddag. Of om het even op welk moment dan ook. Op de een of andere manier was het vooruitzicht om aan een menselijk wezen zaken te vertellen die ik niet eens aan mezelf wou toegeven, niet erg opwindend. Het voelde altijd gênant, was vaak moeilijk en soms zelfs ronduit vernederend, vooral wanneer de priester niet geduldig en begripvol was.

Ik ‘moet gaan’

Maar als ‘goede katholiek’ wilde ik ter communie gaan en dus wist ik dat dit niet geoorloofd was als ik een zware zonde op mijn geweten had. Dus elke keer dat ik me bewust werd van zwaar te hebben gezondigd, dreef mijn schuldgevoel me naar de biecht.

Dat was wat biechten voor mij betekende. Ik heb nooit gedacht dat dit iets was waarnaar je kon verlangen omwille van het gebeuren zelf. Het was gewoon een middel om een doel te bereiken, een manier waarop mijn zonden werden vergeven en ik opnieuw waardig ter communie kon gaan. Soms voelde ik me achteraf wel eens beter maar ik zou nooit gaan biechten als ik niet vond dat het moest.

Er waren ook ogenblikken waarop het berouw over mijn zonden meer werd ingegeven door de gedachte dat ik weer moest gaan biechten dan door enig gevoel van goed of kwaad, of wat ik nu echt spijt zou noemen. In plaats van 'O nee, ik heb God beledigd!' was het 'O nee, nu moet ik gaan biechten!'

Biecht en de H. Communie waren twee totaal verschillende zaken voor mij en de enige relatie tussen beide was dat het ene een vereiste was voor het andere.

De 'boodschappenlijst' biechten

Omdat ik dus over de biecht zo'n beperkte kennis had, was ik helemaal gericht op zonde en in mijn ogen betekende dit slecht gedrag. Ik was *slecht* in 'gedachten, woorden of daden'.

Dus hield ik in mijn hoofd een lijst bij, een 'boodschappenlijst' van slechte gedachten, woorden en

daden. Wanneer er teveel zaken op mijn lijst kwamen te staan, of wanneer een van de zaken *te* slecht leek te zijn, besefte ik dat ik de H. Communie beter niet ontving vooraleer te hebben gebiecht. Dus raapte ik al mijn moed bijeen en dwong mezelf om in de biechtstoel te gaan zitten, in de hoop dat de priester niet zou weten wie ik was. Komt dit je bekend voor?

In mijn gedachten was God hier alleen maar indirect bij betrokken. De biecht was tussen de priester en mezelf. Ik ratelde snel mijn boodschappenlijst van zonden af en zei dan de 'Akte van Berouw' op die ik als kind uit het hoofd had geleerd. Daarna vergaf de priester me in de naam van God en gaf hij me een penitentie (voldoening). Ik verliet de biechtstoel dan met een gevoel van opluchting want ik wist dat ik opnieuw mocht beginnen en dat ik weer ter communie kon gaan.

Was dit allemaal slecht? Natuurlijk niet. We moeten een zeker besef hebben van zonde en vergiffenis. En het zou zeker verkeerd geweest zijn om ter communie te gaan met een zware zonde op mijn geweten.

Maar mijn begrip van de biecht was zo beperkt en mijn blik zo eng dat ik hierdoor nooit de echte schoonheid en waarde van dit sacrament kon ontdekken. Een schoonheid en waarde die zelfs een klein kind kan leren begrijpen als het op een pas-

sende manier wordt voorgesteld.

Tijdens de laatste jaren heb ik veel rondgereisd in de VS om lezingen en voordrachten te geven. Ik kwam tot de ontdekking dat er veel katholieken zijn met deze beperkte kennis over de biecht en dat er een grote behoefte is aan helder onderricht over dit grote sacrament.

De 'ontdekkingen' herontdekken

Zoals ik in mijn vorig boek *7 ontdekkingen van de eucharistie* heb uitgelegd, gaat het hier niet echt om geheimen, maar eenvoudig over waarheden die om de een of andere reden verborgen liggen in het hart van de Kerk en herontdekt moeten worden.

'Nu meer dan ooit,' schrijft paus Johannes Paulus II, 'moet het volk van God worden geholpen om het sacrament van barmhartigheid (...) te herontdekken.' En hij voegt eraan toe:

'Laten we Christus vragen om ons te helpen om de volle schoonheid van dit sacrament te herontdekken (...) om onszelf over te geven aan de barmhartigheid van God (...) en met zijn genade opnieuw de weg naar onze heiligheid aanvatten.'

Dus, als je de biecht nog niet als een wonderlijke, persoonlijke ontmoeting met God hebt ervaren; als je nog niet verlangt naar de biecht met dezelfde

vurigheid en verwachting als waarmee je ter communie gaat, lees dan alsjeblief verder. Het kan je leven veranderen.